

8STE JAARGANG, NR. 143
13 SEPTEMBER 2010

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

4 BOEKBESPREKING

6 PLATENRECENSIES

Catherine Russell, Fay Claassen,
 Toots Thielemans, Neil Cowley,
 Etta Cameron, Mike Zinzen,
 Cubop City Big Band, Katja Cruz,
 Alex Sipiagin e.a.

10 CONCERTVERSLAGEN

ZomerJazzFietsTour Groningen.

EN VERDER:

13 Anthony Braxton 65

JAZZFLITS 144

staat 27 september op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**PHIL WOODS VINDT FAMILIE
 MARSALIS GEEN JAZZ MASTERS**

Saxofonist Phil Woods heeft zich begin september in een open brief gekeerd tegen de benoeming van de familie Marsalis tot NEA Jazz Master 2010. Ze kunnen niet tippen aan eerdere winnaars, zo schrijft hij. Als protest zal Woods, die de titel in 2007 kreeg, niet meer op Jazz Master-evenementen verschijnen.

De titel Jazz Master is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus en wordt jaarlijks door het overheidsorgaan National Endowment for the Arts (NEA) uitgereikt. Onder anderen de pianisten Thelonious Monk, Dave Brubeck en trompettist Dizzy Gillespie kregen de onderscheiding. "It makes no sense musically and as good as the Marsalis family may be, in my mind they are not the equals of the aforementioned giants. I think you have set a ridiculous precedent", aldus Phil Woods in zijn brief aan de NEA. Het stuit hem ook tegen de borst dat de familie Marsalis onmiddellijk na de benoeming een familie-cd heeft uitgebracht. "This smacks of exploiting the NEA to maximize profit." Phil Woods eindigt zijn brief met een fikse uitbrander aan het adres van de NEA: "You have tarnished the value of what was once considered one of America's greatest symbols of achievement in jazz."

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

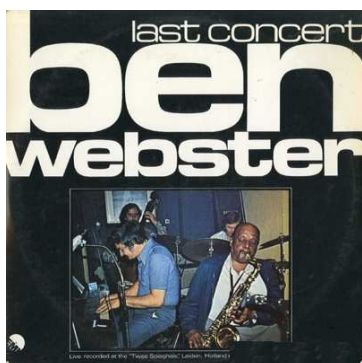
**EIGEN GELUID GIDEON VAN GELDER KLINKT
 TIJDENS GRONINGSE ZOMERJAZZFJETSTOUR**

Voor de 24ste keer werd op 28 augustus in het Groningse Reitdiepdal de ZomerJazzFietsTour gehouden. Tijdens de tour kan zowel genoten worden van het indrukwekkende landschap, pittoreske dorpskerkjes, naar stro en mest rijkende boerschuren als van muziek. In een grijs verleden waren het vooral impro en free jazz die aan bod kwamen, maar dat is nu heel anders. Wie een beetje wind en bij grote pech een regenbuitje trotseerde, kon genieten van melodieuze muziek, waarbij de grenzen tussen jazz en hedendaags klassiek waren vervaagd. Gezien de fietsafstanden tussen de podia, gemiddeld zo'n drie tot vijf kilometer, is het onmogelijk alles te horen. Gelukkig kan gebruik worden gemaakt van een van de vier voorgestelde routes.

Onze route voerde ons langs trompettist Eric Vloeimans met de verrassende pianist Bojan Zulfikarpasic, de jonge Nederlandse pianist Wolfert Brederode met de Zwitserse basklarinettist Claudio Puntin. Ook uit Zwitserland kwam de befaamde pianiste Irene Schweizer met enigszins op Afrika gebaseerde muziek. Verrassingen waren pianist Gideon van Gelder (foto), die met veel fantasie en techniek een eigen geluid binnen de jazzpiano-traditie liet horen, en de nieuwe formatie Kaas Kwartet met vier strijkers die de grenzen tussen klassiek, jazz en impro uitvlakte.
Tekst en foto: Tom Beetz

NIEUWS

Laatste concert Ben Webster in Leiden herdacht

37 jaar geleden, op 6 september 1973, gaf saxofonist Ben Webster zijn allerlaatste concert. Dat was in Jazzcafé De Twee Spiegels in Leiden. Maandagavond 6 september werd deze gebeurtenis op dezelfde plek herdacht met een speciaal concert. Onder anderen Websters toenmalige begeleiders waren aanwezig: pianist Irv Rochlin (hij speelde niet mee), bassist Henk Haverhoek en slagwerker Peter Ypma. Een deel van het historische concert is indertijd uitgebracht op de dubbel-lp 'Last Concert' (zie afbeelding).

Preis der deutschen Schallplattenkritik voor Terrasson en Lacy

In de categorie jazz en blues is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2010/3' toegekend aan de albums 'Push' van pianist Jacky Terrasson en 'November' van saxofonist Steve Lacy. De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het Duitse publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Vocalisten dit jaar centraal tijdens Thelonious Monk Jazz Competition

Vocalisten strijden op 4 oktober in Washington om de prestigieuze eerste prijs van de jaarlijkse Thelonious Monk International Jazz Competition. Voor een jury met onder anderen de vocalisten Patti Austin, Dee Dee Bridgewater, Kurt Elling, Aretha Franklin, Al Jarreau en Dianne Reeves moeten ze materiaal uit het Great American Songbook ten gehore brengen. In het concours staat jaarlijks een ander instrument centraal. Tijdens de finaleavond wordt ook de winnaar van de Thelonious Monk International Jazz Composers Competition bekendgemaakt.

PLATEN

BENJAMIN HERMAN NEEMT CD OP IN SHANGHAI

Saxofonist Benjamin Herman maakte in de week van 11 augustus in Shanghai cd-opnamen met zangeres Janne Schra (Room Eleven), toetsenist Jelte Heringa (hij verzorgde ook de arrangementen) en lokale musici. De opname was een initiatief van In A Cabin With, dat met Nederlandse artiesten op een bijzondere manier albums opneemt in het buitenland. Het resultaat kan binnenkort gratis gedownload worden van de website van deze organisatie, maar ook op cd worden gekocht. De opnamesessie in Shanghai vond plaats in een villa direct achter het Dutch Cultural Center. Op de foto van Maarten Besseling bereiden Heringa, Schra en Herman (v.l.n.r.) zich voor op de opnamesessie. (www.inacabinwith.com)

PODIA

MAASTRICHT KRIJGT NIEUW JAZZFESTIVAL

In Maastricht zal op 29 en 30 oktober in het MECC de eerste editie van MECC Jazz Maastricht (MJM) plaatsvinden. Onder anderen saxofonist Wayne Shorter, gitarist Mike Stern, zangeres Lizz Wright en het Count Basie Orchestra zullen optreden.

Andere namen op MJM zijn: pianist Monty Alexander, zangeres Angie Stone, harmonica-speler Toots Thielemans, trompettist Roy Hargrove, trombonist Nils Landgren en het duo Tuck & Patti. Het nieuwe festival is een initiatief van Clockround Events/The Hague Jazz. Directeur Ruud Wijkniet zit in het Mecc Jazz Maastricht-team, evenals Jean Haesen, de voorzitter van Jazz Maastricht. De jaarlijkse Jazz Maastricht Promenade (gewijd aan Eur-regionale artiesten en verbindingen tussen jazz, andere muziekstijlen en kunstvormen als theater, film, dans en mode) wordt onderdeel van het nieuwe festival.

Het MECC had al eerder enkele jaren een jazzfestival met grote namen in huis. Dat werd toen georganiseerd door Paul Acket Office, de organisatie achter het North Sea Jazz Festival. Hoewel het festival genoeg publiek trok, bleven de sponsors weg. In 1993 ging de stekker er daarom na drie keer uit. (<http://www.meccjazzmaastricht.nl>)

NIEUWS

Kim Hoorweg in Hillegersberg.
(Foto: Joke Schot)

Jazz Hillegersberg gestaakt

In verband met het slechte weer moest 29 augustus laat in de middag het Rotterdamse festival Jazz Hillegersberg worden gestaakt. Onder anderen pianiste Amina Figarova moest daardoor onverrichter zake naar huis terugkeren. Zaterdag trad zangeres Kim Hoorweg in Rotterdam op (zie foto). De 26ste editie duurde van 27 tot en met 29 augustus.

Debuut-cd formatie Saxvibes uit

Frits Landesbergen (vibr), Willem Hellbreker (sax), Haye Jellema (dr) en Jasper Somsen (b) hebben hun krachten gebundeld in de nieuwe formatie Saxvibes. Ze gaan de bop uit de jaren vijftig doen herleven. In de concertzaal en op cd. Hun debuut 'It's allright with me' is net uit.

Metropole Orkest brengt eerbetoon Joe Zawinul op cd uit

'Fast City' is de titel van de cd waarop het Metropole Orkest eer betoont aan toetsenist Joe Zawinul. Het album verschijnt in oktober. De opnamen voor het album werden in januari 2008 in het Amsterdamse Concertgebouw gemaakt en in juli 2008 tijdens het North Sea Jazz Festival. Alle arrangementen zijn van dirigent Vince Mendoza. Gastmusici waren Peter Erskine (dr), Victor Bailey (b) Jim Beard (toetsen). Zawinul overleed in 2007.

PRIJZEN

LAREN JAZZ AWARD 2010 VOOR TOM BEEK

Saxofonist/componist/arrangeur & producer Tom Beek heeft 4 september tijdens Laren Jazz de Singer Laren Jazz Award 2010 gekregen. "Zijn warme en soms bijtende toon op zowel tenorsaxofoon als sopraansax (-)en zijn prachtige improvisaties dwingen bij vele kenners respect af", aldus het juryrapport.

De jury bestond dit jaar uit Cees Schrama, Dick Bakker en Co de Kloet. Ze waren unaniem in hun keuze: "Tom Beek voldoet precies aan de belangrijkste criteria die gelden voor toekenning: talentvol, vernieuwend en rond de 40." Tom Beek maakte drie cd's als leider. De laatste, 'Big Time', kwam vorig jaar uit. Tijdens Laren Jazz trad de saxofonist op met zijn Tom Beek Quintet.

De Laren Jazz Award bestaat uit een speciaal vervaardigd bronzen beeldje en een geldbedrag. De prijs wordt jaarlijks toegekend aan een jonge talentvolle Nederlandse jazzmusicus en werd eerder gewonnen door saxofoniste Tineke Postma, bassist Marius Beets, zangeres Giovanca Ostiana en drummer Joost van Schaik.

OVERIG

HONDERDEN UNIEKE RADIO-OPNAMEN MET JAZZ UIT DE JAREN DERTIG GERESTAUREERD

Het National Jazz Museum in Harlem is bezig met het restaureren van een collectie platen met opnamen van live-jazz uit de jaren 1936-1940. Het betreft radio-opnamen van onder anderen trompettist Louis Armstrong, saxofonist Coleman Hawkins en het Count Basie Orkest.

De collectie omvat meer dan honderd uur muziek op bijna duizend platen. Platen waarop opnametechnicus en jazzliefhebber Bill Savory indertijd als medewerker van een transcriptiedienst jazzprogramma's van radiostations vastlegde. Zijn erfgenamen schonken ze in april aan het New Yorkse museum. Daar worden de platen nu gerestaureerd en gedigitaliseerd. Niet al het materiaal is nog bruikbaar, een deel is onherstelbaar beschadigd. Savory nam veel muziek op van de orkesten van Benny Goodman en Teddy Wilson, maar ook muziek van de zangeressen Billie Holiday en Mildred Bailey, het orkest van Cab Calloway en saxofonist Lester Young. Bijzonder aan de stukken is de lengte. De overgeleverde reguliere commerciële 78-toerenplaten uit de jaren dertig duren maar zo'n minuut of drie. Voor Savory gold die beperking niet. Van het overgrote deel van het materiaal zijn geen andere opnamen bekend. De opnamekwaliteit is soms opvallend goed.

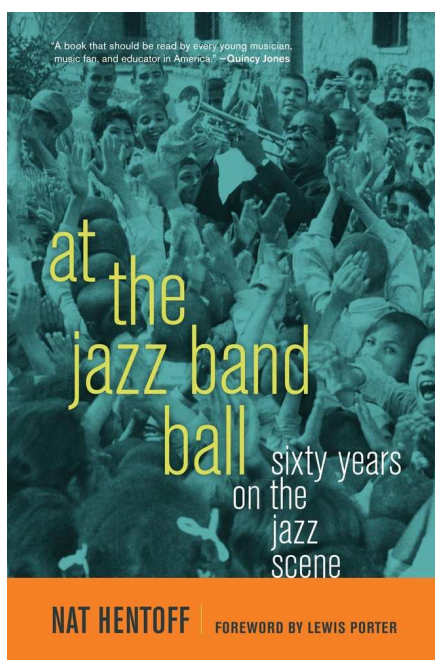
Of de muziek ooit wordt uitgebracht op cd of via de website van het museum te beluisteren zal zijn, weet conservator Loren Schoenberg niet. Dat is een kwestie van rechten. Tot die tijd kunnen alleen de bezoekers van het National Jazz Museum de muziek horen. (Bron: New York Times)

Beluister fragmenten van de platen op de website van het Jazz Museum; klik hier: <http://jazzmuseuminharlem.org/savory.php>. Bekijk een New York Times-video over de restauratie; klik hier: http://www.youtube.com/watch?v=dIrFJj_f3i8.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

JAZZ OP PAPIER

NAT HENTOFF: 'EEN VAN ONS'

Nat Hentoff, voorw. Lewis Porter.
At the jazzband ball : sixty years on the jazz scene.

Berkeley : University of California Press, 2010. 246 pag.

ISBN 978-0-520-26113-6 hardc.

Prijs 28,50 euro

'Het enige wat ik bespeel is de elektrische typemachine.' Nat Hentoff geeft daarmee aan dat hij niet het gereedschap bezit om jazzmusici op hun muzikale merites te beoordelen. Hentoff (1925), ook actief op sociaal en politiek terrein, schrijft liever over hun omstandigheden. En dat kunnen de musici wel waarderen; hij is een van hen.

Zijn eerste boek stelde hij samen met Nat Shapiro. Het poogde het idee te weerleggen dat musici alleen maar bedreven waren op hun instrument, maar voor het overige weinig te melden hadden over maatschappelijke problematiek. Het was een knappe montage van uitspraken rond bepaalde thema's, en in een tijd dat interviews en autobiografieën nog geen gemeengoed waren enig in zijn soort.

Er volgden twee bundels met Hentoff als mederedacteur: 'The Jazz Makers' (weer met Shapiro) en het voor die tijd belangrijke 'Jazz' (samen met Albert McCarthy). In 1961 verscheen zijn eigen boek 'The Jazz Life'. Daarin zijn adagium: 'The area of jazz writing in which I plan to continue is that represented by this book. It is not technical musical criticism but rather an attempt at socio-economic description of the backgrounds of the music and its players.' En dat is hij zijn gehele leven blijven doen. Hij was redacteur van Down Beat, van The Jazz Review, schreef vijftig jaar (!) voor The Village Voice en recentelijk voor Wall Street Journal en JazzTimes.

Voor een nieuw boek zijn 64 van zijn columns van de laatste vier, vijf jaar uit deze twee bladen bijeengebracht. (Een van de zeldzame interviews met Monk stamt uit 1956). Of het nu een interview is, een bespreking van een cd, een terugblik op zijn eigen Candid-label, op de film 'The Sound of Jazz' of een jeugdherinnering, het boek is één groot pleidooi voor de goede zaak: een wijdere verspreiding van de muziek, zodat met name de jeugd er kennis mee maakt. Zei Milt Jackson niet: 'They talk about jazz isn't popular music, well how could it be when they don't get exposed to it!' Verder is Hentoff een fervent voorvechter van het fonds voor musici in hun nadagen. Hij wijdt er niet alleen een hoofdstuk aan, maar laat ook niet na het veelvuldig ter sprake te brengen.

Op één punt is hij ongewoon fel: omhooggetilde zangeressen die zo graag jazz willen zingen: 'Jazz singing is much more than a craft. [...] And sure, there are gradations in capacities, but to merit being called a jazz singer you have to have something to say – your own story – as it moves you then and there.' (oorspronkelijk in JazzTimes, december 2001)

Hentoff vermengt zijn beschouwingen en interviews graag met bekende uitspraken of wat hem persoonlijk is verteld. Ze bevatten weliswaar een grote kern van waarheid, maar het gaat op den duur irriteren als hij er telkens weer mee komt aanzetten. Het gaat om een tiental; hier zijn er drie:

Art Tatum: er zijn geen verkeerde noten, het gaat erom wat je daarna speelt.

Dizzy Gillespie: ik heb er een leven lang over gedaan om te weten welke noten je *niet* moet spelen.

Phil Woods: je leert het meest als je achter in de bus met oudere musici zit te praten.

Ergens in het boek suggereert hij dat het zijn laatste is, maar in JazzTimes blijven zijn columns verschijnen. Zo gaat die van november 2009 over een door Randy Sandke samengestelde cd, 'Jazz for Juniors'. Zijn kleinzoon van vier was er dol op.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

THE CUBOP CITY BIG BAND Que Sensación! Tam Tam Records

Even recapituleren. Vanwege de desastreuze herverdeling van de subsidiegelden zo'n twee jaar geleden, zette leider Lucas van Merwijk zijn Cubop City Big Band op Marktplaats in de aanbieding. Maar gelukkig kwam er toch nog een subsidie voor dit prachtige en grote Cuban-jazzorkest, zodat het kon blijven bestaan. De titel 'Que Sensación!' ('Wat een sensatie!') prijkt dus met recht op de hoes van het nieuwe album.

De muziek op de cd komt uit verschillende Cubaanse en Nederlandse bronnen. Die Cubaanse bronnen zijn de Grupo Afro Cuba en de in 1992 overleden Cubaanse pianist en componist Emiliano Salvador. Hij wordt geëerd met twee composities. Van Nederlandse afkomst zijn een stuk van Jan Laurens Hartong, de leider van Nuevo Manteca, en Marc Bisschoff, de arrangeur van de bigband. De stukken van de Grupo Afro Cuba zijn uitgesproken krachtig. Van de twee composities van Emiliano Salvador namen Ilja Reijngoud en Marc Bisschoff ieder een arrangement voor hun rekening. Beiden maakten er iets prachtigs van. Ze kwamen nagenoeg op hetzelfde uit: mooi vloeiende lijnen die de composities prettig volgen. Voor 'Para Luego Es Tarde' schreef Ilja Reijngoud een langzaam tot een climax komend en hallucinerend arrangement. Bisschoff bewerkte 'A Puerto Padre' iets uitbundiger, maar even imponerend.

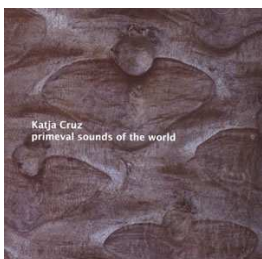
Het tweede stuk dat Reijngoud voor deze cd bewerkte is 'Para Yemaya', een compositie die Jan Laurens Hartong oorspronkelijk voor zijn salsamis 'Afro Cuban Sanctus' schreef. Bisschoff bracht ten slotte nog een eerbetoon in aan de Cubaanse saxofonist Paquito D'Rivera. Een springerig stuk, waarin de altsaxofonisten Rolf Delfos en Cyrille Oswald een leidende rol spelen. Belangrijke solisten op deze cd zijn trombonist Ilja Reijngoud, tenorist en dwarsfluitist Gerrit Jan Binkhorst en natuurlijk de slagwerkers Nils Fischer en Lucas van Merwijk zelf. Gitarist Leonardo Amuedo is in drie stukken als gast te horen. Als geheel is 'Que Sensación!' een koninklijk stuk muziek dat je door vaker te beluisteren steeds meer gaat waarderen.

Hessel Fluitman

De Oostenrijkse zangeres Katja Krusche (van wie ik vorig jaar het debuut op Leo Records besprak – samen met haar man Martin) heeft besloten om de Argentijnse versie van haar achternaam te hanteren als artiestennaam. 'Primeval Sounds of the World' is haar eerste cd als soliste. Althans, dat geldt voor de eerste helft van het album, dat bestaat uit zeven onbegeleide improvisaties, opgenomen in de studio. De tweede helft is een live-opname van een concert in Graz, waar ze in het gezelschap van rietblazer Thomas Rottleuthner verkeert. Als we de twee helften van de plaat vergelijken, kunnen we tot de conclusie komen dat Katja Cruz beter gedijt in het gezelschap van een andere muzikant. Solo zet ze heel aardige, volksmuziekachtige nummers neer, maar de duetten met de fluit, basklarinet en baritonsaxofoon van Rottleuthner leveren veel boeiendere resultaten op. De interactie tussen blaasinstrumenten en stem stuwt beide muzikanten tot grotere hoogte op. Het ritmisch sterke 'Dance on Earth' (met basklarinet) en het etherische 'Flight' (met fluit) zijn daarbij hoogtepunten. Op zulke momenten is meteen begrijpelijk waarom Leo Feigin zo vaak kiest voor de duocombinatie zanger(es)-blazer op zijn label.

Herman te Loo

KATJA CRUZ Primeval Sounds of the World Leo Records (www.leorecords.com)

NEIL COWLEY TRIO**Radio Silence****Naim**

Bekijk Neil Cowley Trio; klik hier:
<http://bit.ly/o2svN>

**FAY CLAASSEN
 & WDR BIG BAND COLOGNE
 Sing!**
Challenge

Bekijk een promotievideo voor de cd:
<http://bit.ly/dxsMH2>

VERVOLG CD-RECENSIES

Toen hij 10 jaar oud was speelde Neil Cowley een pianoconcert van Shostakovich in de Queen Elisabeth Hall in London. We mogen dus wel aannemen dat hij veel muzikaal talent heeft. In zijn latere leven is zijn muzikale interesse diverse kanten opgegaan. Zo is hij niet alleen in de jazz terechtgekomen, maar was hij ook de pianist op '19', het debuutalbum van de, eveneens Britse, zangeres Adele. Samen met Richard Sadler (bas) en Evan Jenkins (drums) vormt Cowley zijn trio. 'Radio Silence' is hun derde album. In 2007 speelden ze op het North Sea Jazz-festival.

“Het trio roept direct de associatie op met het trio van de helaas overleden pianist Esbjörn Svensson. De energieke en progressieve muziek vraagt dan ook alle aandacht van de luisteraar.”

Het trio roept direct de associatie op met het trio van de helaas overleden pianist Esbjörn Svensson. De energieke en progressieve muziek vraagt dan ook alle aandacht van de luisteraar. Cowley schreef alle stukken. Sadler (b) en Jenkins (d) vullen de pianist op natuurlijke wijze aan. Sadler doet dat met lange en zorgvuldige tonen. Jenkins weet ook rockelementen te benadrukken. Soms is dat op behoorlijk hoge snelheid. 'Radio Silence' is subtiel én progressief. Het titelstuk bevat geraffineerde elementen en een korte stilte die refereert aan de titel. 'Gerald' is stevig geënt op rockmuziek. De laatste track, 'Portal' bevat een 'hidden track'. Na een ijle en bespiegelende opening met een forse dosis galm volgt een repeterend en aanzwellend motief. Tussen dit stuk en het verborgen stuk zit twee minuten niets, een echte ... radiostilte.

Peter J. Korten

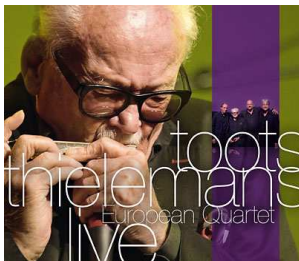
Zangeres Fay Claassen mocht zelf de stukken voor haar nieuwe cd 'Sing!' kiezen. Ze ging daarvoor te rade bij haar favoriete componisten: Betty Carter, Louis Jordan, Jobim, Björk, Joni Mitchell, Billy Strayhorn en nog zes anderen. Op het album, dat ze maakte met de WDR Big Band Cologne, staan dus louter songs die haar passen. Orkestleider Michael Abene maakte de schitterende arrangementen. Ze versterken de zeggingskracht van het materiaal. Claassens warme gevoelens voor het repertoire klinken door in de vertolkingen. Haar versie van de Louis Jordan-classic 'Is you is or is you ain't my Baby' blijft dicht bij het origineel. 'Ben je mijn vriendje nou wel of ben je het niet', vraag ze voorzichtig en tactisch. In 'Throw it Away' is Abbey Lincoln nog goed herkenbaar, maar Claassen brengt het lied zachter, liever. Overigens zonder dat het aan kracht verliest.

“‘Sing!’ van Fay Claassen en de WDR Big Band Cologne is zonder meer een verrijking van uw platenkast.”

Michael Abene maakte er een bossa nova van, waarin mooi akoestisch gitaarspel van Shigihara klinkt. Het stemt me tevreden dat 'Tight' van Betty Carter als aandachtstrekker voor deze cd de wereld is in geslingerd. Dat is een daad van rechtvaardigheid jegens wijlen Betty Carter. Om een lang verhaal kort te maken: 'Sing!' van Fay Claassen en de WDR Big Band Cologne is zonder meer een verrijking van uw en mijn platenkast.

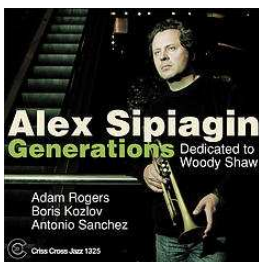
Hessel Fluitman

TOOTS THIELEMANS
European Quartet Live
Challenge

Bekijk het European Quartet; klik hier:
<http://bit.ly/9zumfU>

ALEX SIPIAGIN
Generations
Dedicated to Woody Shaw.
Criss Cross Jazz

Luister naar Alex Sipiagin; klik hier:
<http://bit.ly/bOqNLH>

VERVOLG CD-RECENSIES

Jean-Baptiste Thielemans (Brussel, 1922) staat al jaren bekend als Toots Thielemans. Liefkozend noemen de liefhebbers van zijn muziek hem in het kort: Toots. Met zijn 'broodje', zijn mondharmonica, veroverde hij de wereld. Wie een mondharmonica hoort denkt meteen aan Toots. Hij heeft dan ook menige sound-track beroemd gemaakt.

'European Quartet Live' is een ronduit excellent album. Thielemans presenteerde de cd tijdens Jazz Middelheim in Antwerpen. Het European Quartet bestaat naast Toots uit Karel Boehlee op piano, Hein Van de Geyn op bas en Hans van Oosterhout op drums. Geluidstechnicus Chris Weeda wordt het 'vijfde bandlid' genoemd, volkomen terecht.

De cd bevat concertopnamen die gemaakt zijn in 2006, 2007 en 2008. Producent Van de Geyn heeft wegens de overvloed van materiaal veel werk gehad aan het selecteren van de juiste tracks. Twaalf stukken staan er nu op de cd en ze zijn stuk voor stuk voortreffelijk. Dat komt niet alleen door Toots; de groep klinkt als één geheel, als de vijf samenwerkende vingers van een hand. Als Toots even niet meespeelt, blijkt er een ijzersterk trio achter hem actief. Toch spelen ze vooral in dienst van de meester en doen dat met heel veel respect. Vooral Van de Geyn bepaalt op een niet-dominante manier de strategie.

Het repertoire is niet uitdagend en natuurlijk kennen we de stukken al lang: 'Bluesette' is alweer van 1962. En wat te denken van 'Me Ne Quitte Pas', 'Summertime' en 'Circle of Smile' (het thema van de tv-serie Baantjer)? Het is een feest te horen hoe de oude Toots deze stukken op zijn karakteristieke wijze vertolkt. Het meesterlijke geluid van Toots en de bijzonder goede en frisse live-opnamen maken 'European Quartet Live' tot een album dat in geen platenkast mag ontbreken. Let wel: de cd is in Nederland uitsluitend via de Volkskrant te koop.

Peter J. Korten

De van oorsprong Russische trompettist Alex Sipiagin kwam in 1991 naar New York. Daar werkte hij met bassist Dave Holland, saxofonist Michael Brecker en zat hij onder meer in de Mingus Bigband. Met de Mingus Dynasty was hij in 2006 in Amsterdam te beluisteren. Voor het Nederlandse Criss Cross Jazz heeft hij inmiddels een serie waardevolle cd's opgenomen. Deze laatste, 'Generations', is opgedragen aan trompettist Woody Shaw, zijn grote favoriet. Het kwartet op de cd bestaat verder uit Adam Rogers (gt), Boris Koslov (b) en Antonio Sanchez (dr). Ze werkten samen al eens bij wijlen Michael Brecker. De beide Russen kennen elkaar nog van hun opleiding in Moskou en de Mingus projecten. De vier hebben voor de cd een aantal composities van Woody Shaw opgenomen. Ook schreef de leider voor deze productie zelf enkele stukken, door Shaw geïnspireerd. De lichtvoetig gespeelde thema's zijn 'catchy' en nodigen uit om te blijven luisteren.

Adam Rogers' soli zijn een schoolvoorbeeld van lange lijnen. Akkoorden slaat hij niet aan. Omdat geen pianist in de studio aanwezig was, ontbreken de volle akkoorden dus in het klankbeeld. Dat is wel even wennen voor wie de muziek van Woody Shaw kent. Sipiagin zelf speelt voortvarend en gedreven trompet en geeft ruimte aan zijn medemuzikanten. 'Generations' is vooral een plaat voor liefhebbers van neo-bop. Die komen voluit aan hun trekken.

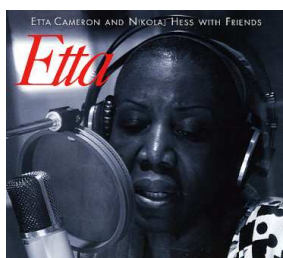
Hessel Fluitman

MIKE ZINZEN QUARTET**Flashes & Crashes****Eigen beheer**

(danielle.spillemaeckers@telenet.be)

VERVOLG CD-RECENSIES

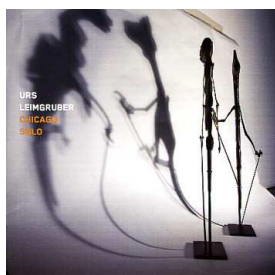
De Belgische altsaxofonist Mike Zinzen is op zijn oude dag zijn discografie nog even aan het bijspijkeren. Nadat hij vorig jaar verraste met 'Solo' (dat ik besprak in JF 121 van juli vorig jaar), komt hij nu met een kwartet-cd die al in 1994 bij Max Bolleman in Monster werd opgenomen. Op 'Flashes & Crashes' toont hij zich een liefhebber van medium tempo's. Het voordeel daarvan is dat hij zijn sterke kant naar voren kan laten komen: zijn heldere, licht jankende toon (in de buurt van Jackie McLean of Ornette Coleman, maar met een lager octaangehalte). De rijpe saxofonist voelt zich evengoed thuis in stukken met een akkoordenschema (zoals Dexter Gordons 'Tivoli' of de standard 'Ballad of the Sad Young Man') als in zijn eigen, open stukken. Die laatste voorziet hij van aansprekende melodieën, zoals het balladachtige 'Pauline'. Na het pure thema-statement pakt hij de improvisatie op in een duet met drummer Kris Duerinckx, gevolgd door een zangerige bassolo van Henk de Laat. Die laatste is trouwens naast Zinzen de meest in het oor springende lid van de groep. Hopelijk horen we gauw nog meer van de inmiddels 78-jarige blazer, want hij verdient het om ook ten noorden van Roosendaal enige faam te krijgen.

Herman te Loo**ETTA CAMERON AND NIKOLAJ HESS****Etta****Stunt Records**

Etta Cameron is een Amerikaanse zangeres die decennia lang in Denemarken woonde en werkte. Ze werd geboren op de Bahama's in 1939 en stierf, maart dit jaar, 71 jaar oud in Kopenhagen. Cameron komt voort uit de gospel- en soulwereld. Nikolaj Hess is een van de jongere Deense pianisten, die zijn carrière verdeelt over Denemarken en New York. Beide tekenen voor de cd 'Etta'. Voor Hess is het zijn tweede als pianist en muzikaal leider van de zangeres. De begeleiding door hem, Klavs Hovman aan de contrabas en Marilyn Mazur achter de drums is perfect. In enkele opnamen spelen Palle Mikkelborg op trompet of Jens Sondergaard op altsax en klarinet als gast mee. Cameron verloochent haar afkomst, de gospel en soul, niet. Het drama in haar stem is stevig. Wat mij betreft zet ze haar vibrato wat te fors aan, maar dat kan de leeftijd wezen. Laat je dat bezwaar over je kant gaan, dan haal je met 'Etta' wel een mooie jazz-plaat in huis.

Hessel Fluitman**URS LEIMGRUBER****Chicago Solo****Leo Records**

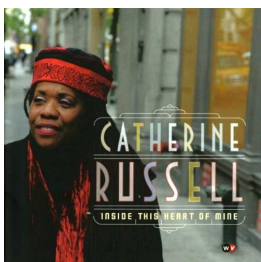
(www.leorecords.com)

Met zijn tweede solo-cd voor Leo Records voegt saxofonist Urs Leimgruber een nieuw hoofdstuk toe aan zijn indrukwekkende discografie. Met de plaats van opname lijkt hij eer te betonen aan de aartsvader van de solo-saxofoonimprovisatie: Anthony Braxton. Toch is 'Chicago Solo' een heel ander soort plaat dan 'For Alto'. Waar voor Braxton vooral vormen en structuren belangrijk zijn, en het klankexperiment pas op de tweede plaats komt, is dat bij Leimgruber precies andersom. Niet dat de Zwitser geen vormgevoel zou hebben – het is alleen even ter plaatsbepaling. De klankwereld van deze cd hoort in het rijtje Evan Parker, John Butcher en Luc Houtkamp thuis. In vergelijking met zijn vorige solo, '13 # Pieces for Saxophone' (2007) is de nieuwe plaat toegankelijker, maar na de extremiteit van die eerdere cd kon dat nauwelijks anders. Maar ook hier beëindig ik mijn recensie weer met de toevoeging dat 'Chicago Solo' eigenlijk alleen geschikt is voor liefhebbers van hardcore improvisatie.

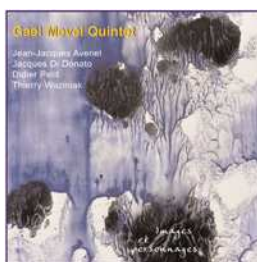
Herman te Loo

CATHERINE RUSSELL
Inside this heart of mine
World Village / Harmonia Mundi

Bekijk Catherine Russell; klik hier:
<http://bit.ly/dD7jNV>

GAËL MEVEL QUINTET
Images et Personnages
Leo Records
 (www.leorecords.com)

VERVOLG CD-RECENSIES

Zangeres Catherine Russell is een nicht is van Louis Armstrong. Haar vader was pianist en richtte in de jaren twintig een orkest op dat later werd overgenomen door Armstrong. Haar moeder was bassiste en vocaliste Carline Ray. Nadat Catherine jarenlang als achtergrondzangeres actief was, kwam in 2006 haar eerste eigen album uit.

“‘Inside this heart of mine’ ademt de ongedwongen en vredige sfeer van het interbellum.”

‘Inside this heart of mine’ ademt de ongedwongen en vredige sfeer van het interbellum. In het cd-boekje staan bij de songteksten steeds de bron van de compositie en het jaartal waarin het stuk is geschreven of voor het eerst gespeeld werd. Ondanks de hoge leeftijd van de songs is de cd niet gedateerd, maar fris en hedendaags. Gelukkig geeft de zangeres zich niet over aan oppervlakkige vrolijkheid, maar ze leeft zich goed in de tekst in en brengt die met het juiste gevoel. ‘Spoonful’ zong ze ook op het laatste North Sea Jazzfestival. De banjo van Matt Munisteri geeft het een opgewekte countrysfeer. De bezetting van de band, met onder anderen tuba, gitaar en banjo is gebaseerd op de tijdgeest van de composities. ‘Struttin’ with some barbecue’ (1927) is een traditionele Dixieland-compositie. Toch wordt er niet alleen uit de geschiedenis geput. Het jongste stuk is: ‘Just because you can’ van accordeoniste Rachelle Garniez. Ze schreef het in 2009. In oktober 2010 maakt Russell een tweede tour door Nederland.

Peter J. Korten

Zoals je in de Franse mode en de Franse keuken haute couture en haute cuisine hebt, zo moet er in de muziek ook zoiets als haute improvisation zijn. Het kwintet van pianist/bandoneonist Gaël Mevel is een groep die zich hierin heeft bekwaamd.

“Het kwintet van pianist/bandoneonist Gaël Mevel is een groep die zich heeft bekwaamd in de haute improvisation.”

Hij verzamelde een aantal toppers om zich heen (klarinetist Jacques Di Donato, cellist Didier Petit, bassist Jean-Jacques Avenel en slagwerker Thierry Waziniak) en gaf ze een speciale opdracht mee. Hij verschaftte ze geen noten, maar personages en bewegingen in de vorm van een soort muzikale haiku's. Die moesten leiden tot beelden en indrukken die tezamen een verhaal zouden vertellen. Het feit dat Mevel al vaker muziek maakte bij stomme films heeft hem en zijn muzikanten zeker een zet in de goede richting gegeven. De twee lange improvisaties op ‘Images et Personnages’ werken als een soort muzikale korte films, met veel stemming- en sfeerwisselingen, onverwachte wendingen, drama, subtiele humor en inventief dynamiegebruik. Het wordt allemaal met een subtiliteit en vormgevoel gebracht die de geïmproviseerde aard van de muziek verloochent. Het lijkt eerder of Mevel zijn kwintet een partituur met twintigste eeuwse kamermuziek heeft voorgelegd. Met jazz heeft het niks te maken, maar voor liefhebbers van grensoverschrijdende muziek is dit puur smullen.

Herman te Loo

CONCERTVERSLAGEN

PROLOG JAZZFIETSTOUR

Bezetting:

Charles Gayle (sax, p)
Omri Ziegele Trio
Omri Ziegele (sax),
Irene Schweizer (p),
Makaya Ntshoko (dr).

Datum en plaats:

27 augustus 2010,
De Machinefabriek,
Groningen.

De 24ste Groningse ZomerJazzFietsTour stond zaterdag 28 augustus op het programma. Maar net als ieder andere serieuze wielertour heeft dit evenement natuurlijk ook een proloog. Die vond plaats in De Machinefabriek, het thuishonk van het Noord Nederlands Toneel. Als eerste trad daar de freejazz-saxofonist en -pianist **Charles Gayle** aan. De enigszins schuchter opkomende Gayle opende meteen voluit en sleurde het verbaasde publiek mee op een duizelingwekkende rit langs voornamelijk wilde watervallen van tonen. Met open mond keken de aanwezigen toe. De ene helft was superenthousiast en de andere enigszins overmand door twijfels. Die twijfels werden volledig weggenomen toen Gayle na een aantal nummers achter de piano plaatsnam. Het interessante was dat daaruit eenzelfde waterval van harmonieën opklonk als uit de tenor. Ze kwamen er op de piano echter met veel minder geweld uit. Gayle, die jarenlang in de New Yorkse straten rondzwierf, brengt improvisatie met diepgang en originaliteit.

Het trio Where is Africa? met v.l.n.r. Omri Ziegele (sax), Irene Schweizer (piano) en Makaya Ntshoko (drums). (Persfoto)

De overgang naar het **Where is Africa?-trio** van saxofonist Omri Ziegele kon bijna niet groter zijn. Het trio wisselt Abdullah Ibrahims kwela's af met Don Cherry's freejazz. Aan beide grote musici werden uitstekende odes gebracht. Het was vooral pianiste Irene Schweizer die schitterde en regelmatig de rest met meer dan een fietslengte achter zich liet.

Bart Hollebrandse

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via de website van Adobe.

ZOMERJAZZFJETSTOUR

Datum en plaats:

28 augustus 2010,
Reitdiepdal,
Groningen.

**ZOMERJAZZ
FIETSTOUR**
GRONINGEN 28 AUGUSTUS 2010
PROLOGG 27 AUGUSTUS 2010

ZATERDAG 28 AUGUSTUS
IRENE SCHWEIZER WHERE'S AFRICA TRIO / CHARLES GAYLE / HAN BENNINK / ERIC VLOEIMANS / BOJAN Z
MICHAEL MOORE FRAGILE QUARTET / TRUDLER & PHIL MANTON / WOLTER WIERBOS / WILBERT DE JOODE
CONRAD BAUER / JOHANNES BAUER / OREN MARSHALL / CARL LUDWIG HÜBSCH / SPINIFEX TUBA BAND
GORAN KRMAC / VINCENT VENEMAN / ELECTRIC BARBARIAN / THE GHOST OF LANGSTON HUGHES
SILKE EBERHARD POTSJA LOTSJA / EUGENE CHADBOURNE / THE DORF / TRE FUNDAMENTAL MUSIC
GIDEON VAN GELDER TRIO / DIMITAR BODUROV TRIO / CLAUDIO PUNTI / WOLFERT BREDERODE
CLAUDIO CHIAMITICHIANI / FURBOPOLIS EN KLATWERK 3 / JAAS KWARTET / ARIFA / MDUNGU
DUTCH IMPRO ACADEMY feat. HAN BENNINK, ERIC BOEREN e.o.

VRIJDAG 27 AUGUSTUS PROLOGG
Noorderzon: Theater de Machinefabriek 21.00 uur
CHARLES GAYLE
IRENE SCHWEIZER WHERE'S AFRICA TRIO
Noorderzon: Jazz op Zuid 22.00 uur
ELECTRIC BARBARIAN:
THE GHOST OF LANGSTON HUGHES

www.zjft.nl

VERVOLG ZOMER JAZZ FIETSTOUR

Volgens inmiddels beproefd recept begeeft de deelnemer aan de ZomerJazzFietsTour zich per fiets van het ene concert naar het andere. De route voert over de smalle wegen en fietspaden van het Groningse Reitdiepdal. De concerten vinden plaats in kerkes, schuren, boerderijtjes en andere overkapte ruimten, in een gebied van ongeveer 12 bij 12 kilometer. Veel concerten spelen zich af in een brede strook van Adorp tot Ezinge. Ik stapte in het zuidelijkste puntje op de fiets en belandde aan het eind van de dag in Feerwerd.

Mijn eerste stop maakte ik bij het trio van de Groningse pianist **Boelo Klat**. Zijn muziek is geheel eigen en wat weerbarstig. Bij Klatwerk 3 hoor je geen gelikte deuntjes. De pianist probeerde in zijn suites diverse stemmingen in elkaar over te laten lopen. Maar die overgangen liepen niet altijd echt lekker.

Het tweede concert dat ik bijwoonde was van het Amsterdamse trio **EKE**. Dat heeft een bezetting van drums (Gerri Jäger), rieten (Yedo Gibson) en elektrisch (!) klavechord (Oscar Jan Hoogland). Al bij de ingang kwamen mij een overblazen baritonsax en een heidens kabaal tegemoet. Niettemin trad ik binnen. Daar was ik getuige van het scala aan geluiden en effecten dat de toetsenist uit zijn instrument tevoorschijn wist te toveren. Hij heeft daartoe een verlengd gitaarelement onder de snaren van het klavechord gelegd en doet dat met wat eenvoudige en onverwachte spulletjes als een borsteltje, een verende ijzerstrip en de bol van een soeplepel. Met zijn soms immense geluid dudde hij zijn beide kompanen bij tijd en wijle een beetje naar de achtergrond. Jammer, want hun inventiviteit had een beter lot verdiend. EKE paste met hun freejazz en punky geluid perfect in het thema van dit jaar. Dat 'het nieuwe geluid' luidde.

Via het verstilde en wat geforceerd mooie werk van pianist Wolfert van Brederode, kwam ik keurig op tijd in de schuur waar **Gideon van Gelder** samen met de ideale begeleiders Ernst Glerum (bas) en Joost Patocka (drums) een prachtige eerste pianoset zou geven. Met een vliegende en schitterende interpretatie van Monks 'Evidence' toverde de jonge Groninger de grote boerderijschuur met ouderwetse straightahead-jazz om tot een hemeltje. Hoewel, ouderwets. Monk? Natuurlijk niet. Monk is tijdloos, ook op dit festival. Met Wayne Shorters 'Footprints', John Coltrane's 'Giant Steps' en Joe Hendersons 'Inner Urge' was de set ook een beetje een eerbewijs aan drie grote saxofonisten. Van Gelder openbaarde voor mij voor het eerst de schoonheid in 'Footprints'. Tot mijn vreugde en verbazing.

Na Van Gelder stond er iets geheel anders op mijn programma: **The Dutch Impro Academy**. Die had drummer Han Bennink, kornettist Eric Boeren, fluitiste Anne La Berge en vier jonge Europese musici naar Groningen afgevaardigd. Ze improviseerden in groepjes. In de loop van de set kwam iedereen aan de beurt. In vergelijking met de Nederlandse slagwerkveteraan (laat hij het niet horen) was de jonge Servische slagwerker Dusan heel voorzichtig, maar wel heel creatief bezig. In totaal telde ik vijf geïmproviseerde eenheden. Opvallend was hoe lief iedereen met elkaar omging. Dat vond Bennink kennelijk ook, want toen hij tegen het eind weer achter zijn snare plaatsnam, sloeg hij de voorzichtige omgangsvormen van de overige zes aan scherven en preste hij iedereen om zich toch staande te houden.

...vervolg op de volgende pagina

VERSLAG HESSEL FLUITMAN

VERVOLG ZOMER JAZZ FIETSTOUR

Goed. Op weg naar het kerkje in Klein Westinge voor het concert van het **Michael Moore Fragile Quartet**. Dat speelde een akoestische set. De muziek was bij tijden echt 'fragile', maar anders dan bij Wolfert Brederode kwam dit op mij wel authentiek en eerlijk over. Met een klein ritmisch motiefje als uitgangspunt, ontwikkelde het Quartet een prachtig meeslepende groove, die voor mij een van de hoogtepunten van deze dag was. 'Mister' Moore schoot weer eens in de roos. Met Clemens van der Feen op bas, Michael Vatcher op drums en pianist Harmen Fraanje als aangever en begeleider kan het ook haast niet fout gaan.

Drummer Han Bennink speelde tijdens de Zomer Jazz Fiets tour. Op deze foto is hij elders in actie. (Archieffoto: Remco van Lis)

Mijn dagje Groningen eindigde bij de **Spinifex Tuba Band**. Ik viel tien minuten voor het eind van de eerste set in het concert. Twee gezellig groovende tuba's heetten mij welkom. Ze speelden afwisselend samen met trompet en trombone, en de saxen en dwarsfluit. Dat beloofde wat voor de komende drie kwartier. Die bleken echter heel wat minder toegankelijk muziek in petto te hebben. De Spinifex Tuba Band bracht heel moderne muziek. Bij aanvang van de tweede set herkende ik onmiddellijk slagwerker Gerri Jäger. Hem had ik bij EKE al helemaal free zien spelen. Hier speelde hij zeer precies mee in het georganiseerde geheel. Rietblazer Tobias Klein wierp zich op als dirigent/opdrachtgever. Hij leidde de band door de gecomponeerde en geïmproviseerde delen. Dat gebeurde heel strak en voortvarend. Sun Ra's 'Love in Outer Space' was de uitsmijter. Na een uitgebreide collectieve improvisatie kwamen ze terecht in een stevige groove die een lekker slot aan het concert en voor mij aan deze dag breide.

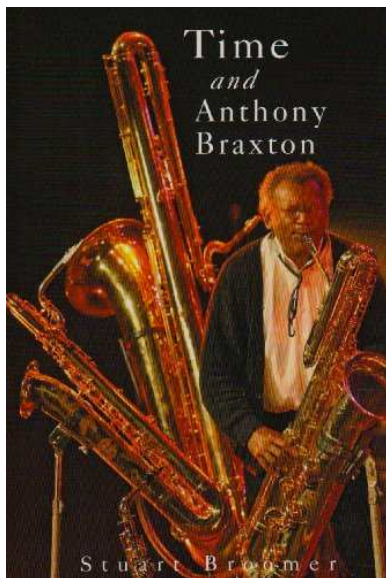
Hessel Fluitman

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

SPECIAL

HET WOLLEN VEST ALS METAFOOR:

ANTHONY BRAXTON 65

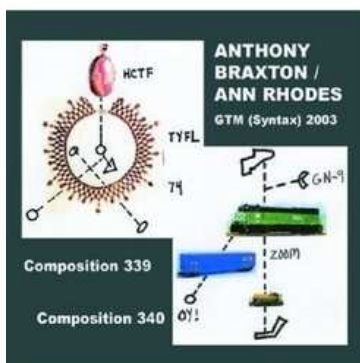
'Time and Anthony Braxton' van Stuart Broomer is een belangwekkende nieuwe studie van het werk van Braxton.

In het jaar dat rietblazer/componist Anthony Braxton 65 is geworden mogen we ons verheugen dat er een belangwekkende nieuwe studie van zijn werk verschenen is. De Canadese criticus Stuart Broomer heeft met 'Time and Anthony Braxton' (The Mercury Press, Toronto, 2009, 176 pag., ISBN 978-1-55128-144-5, ill, 19,95 dollar) een zinvolle bijdrage geleverd aan de gestadig groeiende Braxton-exegese. Broomer, die onder meer voor Coda, DownBeat en www.pointofdeparture.org schrijft, is een heldere analyticus die een aantal draden in het oeuvre van Braxton blootlegt. Zonder te vervallen in al te musicologische bespiegelingen verschaft hij de liefhebber met een aantal heldere, goed geformuleerde inzichten. Min of meer tegelijkertijd komt het Engelse label Leo Records met drie titels die het beoog van de Canadees kracht bij zetten (dan wel andersom). Broomer komt met een verrassende vergelijking tussen Braxtons kleding en zijn muziek. Wie de Amerikaan wel eens heeft zien optreden, zal ongetwijfeld het gebreide wollen vest zijn opgevallen dat hij altijd aan heeft – zo'n beetje sullig ouwemannenvest dat in de Angelsaksische wereld onder de naam 'cardigan' bekend is. Broomer ziet in het kledingstuk de combinatie van het formele (het lijkt immers op een colbert, qua vorm, tot en met de knopen aan toe) en het informele – de losheid van het materiaal, en de huiselijkheid die het uitstraalt. Zo is er in de muziek van Braxton ook altijd de combinatie van gecomponeerde elementen (formeel) versus geïmproviseerde elementen (informeel). Het meest complex is de spanning tussen die aspecten uitgewerkt in de muziek die het kwartet van midden jaren tachtig (met pianiste Marilyn Crispell, bassist Mark Dresser en drummer Gerry Hemingway) maakte. Het stond alle kwartetleden vrij om te allen tijde gecomponeerde elementen (soms lijnen, maar nu en dan ook hele composities) in de improvisatiestroom te introduceren. Aldus werd de set als zodanig weer een nieuwe compositie, opgebouwd uit gecomponeerde, geïmproviseerde en opnieuw gestructureerde onderdelen. De serie live-cd's van een Engelse tour uit 1985 die Leo Records uitbracht geven hier indrukwekkende voorbeelden van. Criticus Graham Lock bracht dezelfde tournee (en Braxtons ideeën) in kaart in zijn studie 'Forces in Motion' (1988).

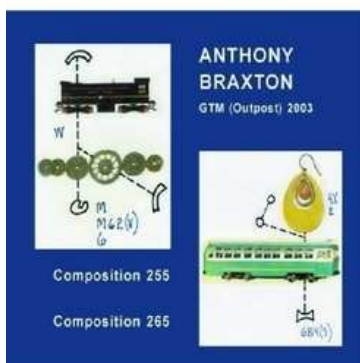
Een redelijk nieuwe vorm van het structureren van compositie en improvisatie in het werk van Braxton is de zogeheten Ghost Trance Music, waar hij in 1995 aan begon. Het uitgangspunt hier is de muziek van de 'native Americans', zoals de Indianen tegenwoordig genoemd worden. De composities die hij schreef volgens dit principe maken gebruik van een extreem lange melodielijn met ritmisch even lange, en even sterk geaccentueerde noten, zonder herhaling. Hierdoor lijkt het of er sprake is van improvisatie, terwijl er veel op papier staat – een melodielijn kan soms wel vijftig pagina's muziekpapier beslaan. Wel geeft Braxton de uitvoerenden soms aanwijzingen om een eigen wending of interpretatie te geven aan de melodielijn. Twee van de nieuwe dubbel-cd's die Leo nu uitgeeft, 'GTM (Syntax) 2003' en 'GTM (Outpost 2003)' laten het idee helder horen in de kleine bezetting.

Het eerste album speelt Braxton vol met de klassiek geschoolde sopraan Ann Rhodes, het tweede met saxofonist Chris Jonas en [...vervolg op de volgende pagina](#)

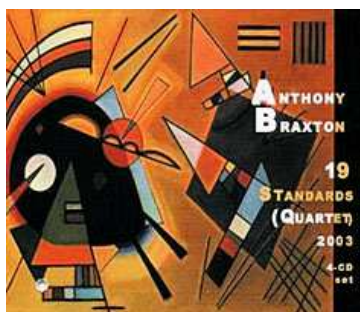
VERVOLG ANTHONY BRAXTON 65

'GTM (Syntax) 2003'

'GTM (Outpost) 2003'

'19 Standards (Quartet) 2003'

(in 'Composition 265') zangeres Molly Sturges. De melodelijnen, die soms staccato en soms legato langs elkaar heen kronkelen, voeren de luisteraar mee op een manier die inderdaad bij tijd en wijle obsessief en hypnotisch kan zijn – en dat is zonder het gebruik van herhalingen of ostinati een bijzonder verrassend resultaat. Zoals de laatste jaren wel vaker het geval is, maakt de componist bij de uitvoering gebruik van leerlingen die op de Wesleyan University (in New Haven, Connecticut) ondergedommeld worden in de muzikale ideeën van de oude meester. Het kwartet waarmee Braxton tegenwoordig standards aanpakt, bestaat voor een groot deel ook uit ex-studenten. '19 Standards (Quartet) 2003' is het overtuigend bewijs dat de rietblazer in verschillende muzikale constellaties tegelijk kan functioneren. Zijn muzikale universum bestaat immers niet alleen uit zijn eigen composities, maar voor een belangrijk deel ook uit herinterpretaties van stukken uit de jazztraditie. Zelfs als hij nooit één eigen originele noot had geschreven, zou zijn oeuvre aan standards en interpretaties van het werk van grote jazzcomponisten hem alleen al een prominente plek in de jazzwereld hebben opgeleverd, aldus Broomer. De box met vier cd's (de laatste uit een serie van vier, overigens) plaatst daar weer een dik uitroep-teken bij. In de liedjes uit het Great American Songbook die Braxton op al vertolkt, zijn de sporen herkenbaar van zijn grootste saxofoonhelden: Paul Desmond en Lee Konitz. 'East of the Sun', 'Nancy with the Laughing Face' en 'What's New', bijvoorbeeld, neemt hij in een rustig mediumtempo, met een saxofoonklank die bijna nog lichter is dan de voorbeelden die hij hier eert. Dat extrapoleren van een element uit de traditie horen we ook in zijn interpretatie van Coltrane's 'Mr PC', dat hij er in een zo halsbrekend tempo doorheen jast dat zelfs de componist moeite zou hebben gehad om hem bij te benen. Ook in 'Inch Worm' horen we Coltrane doorschemeren, maar pas in de reprise van het thema. Aan het begin laat Braxton dat juist ontstaan uit een open improvisatie op sopraansaxofoon (waarop Coltrane het stuk ook regelmatig vertolkte), zodat het lijkt of hij de melodie ter plekke verzint.

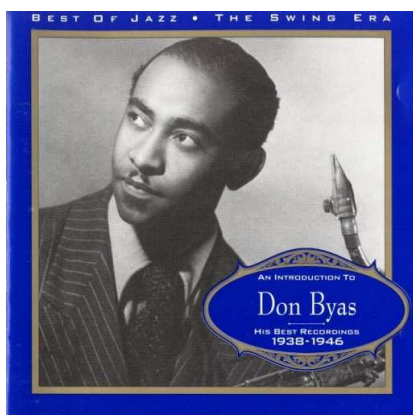
Het zijn maar een paar voorbeelden van hoe Braxton de traditie eert door er onderdelen van te gebruiken, die te herschikken, uit te rekken, in een andere context te plaatsen, en er zijn eigen inzichten aan toe te voegen. Broomer haalt in dit verband een invloedrijk essay van de Amerikaanse dichter TS Eliot aan: 'Tradition and the Individual Talent'. Die beweert hierin dat een traditie alleen kan voortbestaan bij de gratie van individuele talenten die zich bewust zijn van de lijn die de traditie volgt, en er hun eigen creatieve bijdrage aan toevoegen om te zorgen dat die lijn continueert. Anders wordt de traditie een dood ding, iets wat alleen in een museum nog bestaat. Zowel in zijn interpretatie van jazzklassiekers als in het uitwerken van zijn eigen muziek is Braxton daarin een grootheid. Broomer legt wat betreft het laatste vooral accenten bij de solomuziek (die Braxton in 1968 in gang zette met het baanbrekende album 'For Alto') de muziek voor verschillende simultaan spelende ensembles, de methodiek van het bovengenoemde kwartet, de Ghost Trance Music, en de allernieuwste Diamond Curtain Wall Music (waarin het gebruik van elektronica een grote rol speelt).

Het feit dat de discografie van de 65-jarige de laatste jaren in rap tempo in omvang toeneemt, is een indicatie dat zijn bron van creativiteit nog bepaald niet is opgedroogd. En wie hem zijn arsenaal aan rietblaasinstrumenten (van sopraan- tot contrabassaxofoon, en alle gangbare en niet-gangbare klarinetten) hoort spelen, kan alleen maar beamen dat zijn drive ook nog niet is ingetoomd. **Herman te Loo**

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JAZZFLITS op onze website staat.

VARIA

Alle sessies Don Byas op een rij

In een 'sessionography' heeft C. Hazervoet alle bekende opnamen van saxofonist Don Byas op een rij gezet. "Geen discografie, want het gaat om alle bekende opnamen, inclusief privé- en radio- en televisieopnamen die nooit op plaat en/of cd zijn verschenen", aldus de auteur. Het overzicht bestaat uit twee delen: de Amerikaanse opnamen van Byas (1938 – 1946) en zijn Europese opnamen (1946 – 1972). De documenten worden nog regelmatig geactualiseerd. De overzichten zijn als pdf te downloaden: <http://tinyurl.com/pmcobg> (Amerika) en <http://tinyurl.com/qskn6t> (Europa).

FESTIVALS

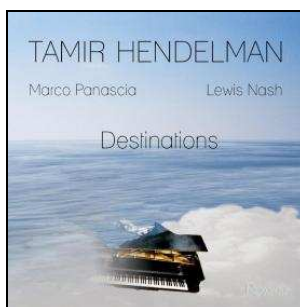
Kim Hoorweg. (Foto: Carin Verbruggen)

SWING FESTIVAL BREDA
Diverse locaties, Binnenstad Breda
24 oktober 2010
<http://www.swingfestivalbreda.nl>

Met onder anderen: Kim Hoorweg, Anne Chris, het Jan Learbuch Orchestra, Carlo de Wijs en Tom Beek.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 6 september 2010

1. Tamir Hendelman

Destinations
(Resonance)

2. Kenny Burrell

Be Yourself
(HighNote)

3. James Moody

Moody 4B
(IPO)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

CORRECTIE op nummer 142

In JazzFlits 142 meldden wij het overlijden van de Britse trompettist **Harry Beckett** op 22 juli 2010. Hij zou 75 zijn geweest. Beckett blijkt echter niet geboren te zijn in 1935, maar volgens Steve Voce in The Independent op 30 mei 1923 (!) op Barbados. Hij was dus al 87 bij zijn dood. Zijn weduwe, die het op 86 houdt, vertelde Voce: "He always knocked the years off. He told me it was because he thought if they knew his age nobody would want to hire him because he was too old."

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**